

Laudáció

Két eset van, amikor nem lehet hozzászólni: ha a Vasas kikap, ezt a sorscsapást nem tudjuk időnként elkerülni, vagy, ha nem ebédel. -Hja, éltél volna Moszkvában olajos halon, mondja utóbbira, ami meglehetősen életismeretre vall. Élt Moszkvában, élt Washingtonban évekig, van hát mire jámbor embernek lennie, még ha ez a létforma páratlan is ebben a szakmában.

Azon ritka fajtához tartozik hát, aki jámbor békességgel ismerkedett a világgal: volt külpolitikai tudósító, volt belpolitikai rovatvezető-helyettes, nem is akárki kezében, hanem Vajda Péter rovatvezetése alatt, aki maga is külpolitikus volt évtizedekig. Miután a washingtoni tudósítói székéből megtért, volt főszerkesztő-helyettes, aztán lett főszerkesztő a Népszavánál. Most éppen rovatvezető, de nem az impresszum a lényeg: megtanulta, nem az számít, ki, hol van az impresszumban, hanem, hogy mit ír, hogy az olvasók ismerik-e a nevét.

Az övét ismerik. Mert jól ír, és azért ír jól, mert a fejében határozott értékrend van. Ismeri a világot, szemlélődve elmerült az orosz és az amerikai világban, megmerült az ottani szokásokban - ha Bob Dylan dalszövegeinek ezredik rétegét kell lehántani, abban is segít, mert tudja, mi, mit jelent.

Sokan félreértik persze ezt a jámborságot, mert az alázatot takar. Alázatot a tények iránt, alázatot a szakma iránt, a leírt mondatok iránt, ami ma oly ritka.